

Sygn. akt VII U 485/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Jarząbek
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 czerwca 2019 r. w Warszawie

sprawy K. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o prawo do rekompensaty

na skutek odwołania K. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

z dnia 7 lutego 2018 r., znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje K. J. prawo do ustalenia wysokości emerytury z rekompensatą, o jakiej mowa w art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych.

UZASADNIENIE

W dniu 15 marca 2019 r. (data prezentaty w ZUS) **K. J.** wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 7 lutego 2018 r. znak: (...), na podstawie której odmówiono mu prawa do rekompensaty za pracę w warunkach szkodliwych. Odwołujący wskazał, że nie posiada świadectw wystawionych przez pracodawcę, ponieważ firma nie istnieje, a w archiwum spółdzielczości pracy dokumenty nie figurują. Odwołujący wskazał, że może przedstawić jedynie oświadczenia świadków, z którymi pracował (odwołanie k. 3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 6 kwietnia 2018 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy powołał się na art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskazując, że na podstawie zaskarżonej decyzji odmówił ubezpieczonemu prawa do ustalenia wysokości emerytury z rekompensatą, ponieważ nie wykazał 15 lat pracy w szczególnych warunkach do 31 grudnia 2008 r. Odwołujący nie przedłożył żadnych świadectw pracy w warunkach szczególnych albo świadectw pracy z adnotacją o pracy w warunkach szczególnych (odpowiedź na odwołanie k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący K. J. był zatrudniony w Specjalistycznej Budowlanej Spółdzielni Pracy (...) w W. (dalej jako (...)). W powyższym zakładzie pracy odwołujący pracował w okresach od 4 listopada 1968 r. do 13 grudnia 1971 r. jako wykonawca izolacji przemysłowych i antykorozyjnych, a następnie od 16 maja 1972 r. do 31 grudnia 1993 r. jako wykonawca izolacji przemysłowych i antykorozyjnych – brygadzysta (zaświadczenia (...) z 15.03.2011 r., świadectwo pracy z 31.12.1993 r., umowy o pracę z 04.09.1968 r. oraz z 16.05.1972 r., wniosek o zwolnienie (data nieczytelna), karty wynagrodzenia – akta osobowe).

Praca odwołującego polegała głównie na zabezpieczeniu elementów budowy przed korozją, w szczególności zbiorników stalowych i betonowych. W ramach zabezpieczeń odwołujący wykonywał izolacje poprzez malowanie zbiorników farbami antykorozyjnymi (epidian, famoksyd), kładzenie maty szklanej oraz wylewki na bazie żywic epoksydowych

i poliestrowych. Zbiorniki miały duże rozmiary, a ich zabezpieczenie trwało kilka godzin. Pełniąc funkcję brygadzysty od 16 maja 1972 r. odwołujący miał pisemnie określony zakres obowiązków, zgodnie z którym do jego zadań należało m. in.: przestudiowanie dokumentacji technicznej dotyczącej robót przydzielanych do realizacji, wydanie robotnikom zadań do wykonania; zaopatrzenie robotników w niezbędne narzędzia, przyrządy i materiały oraz dopilnowanie właściwego przygotowania miejsc roboczych; stałe kierowanie pracą podległych robotników poprzez codzienne rozdzielanie pracy oraz stały nadzór nad ich pracą; systematyczna kontrola na miejscach roboczych prawidłowości wykonania robót pod względem technicznym i jakościowym; stały nadzór nad przestrzeganiem przez robotników ustalonych procesów technologicznych; kontrola prawidłowości wykorzystania maszyn, sprzętu budowlanego i urządzeń pomocniczych; kontrola dyscypliny pracy, czy też weryfikacja dokonanych robót. W praktyce odwołujący jako brygadzysta rozdzielał zadania podległym mu pracownikom i nadzorował ich wykonywanie, prowadził dziennik, a dodatkowo też kupował sprzęt i narzędzia potrzebne do realizacji pracy, otrzymywał w tym celu zaliczki z zakładu pracy. Odwołujący nie dysponował osobnym miejscem do wykonywania funkcji brygadzysty, funkcje te pełnił równoległe w czasie pracy. Odwołujący wykonywał powyższe obowiązki stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Praca odbywała się na różnych placach budowy w całej Polsce. Pracownicy pracujący przy izolacji, w tym odwołujący, nie otrzymywali dodatków z tytułu pracy w warunkach szkodliwych, mieli natomiast możliwość wykupienia mleka i zup regeneracyjnych, które były potem rozliczane. Praca była wykonywana w warunkach bezpośrednio narażających na czynniki szkodliwe dla zdrowia (zeznania świadków W. K. k. 32 a.s., S. K. k. 32-33 a.s., zeznania odwołującego k. 39 a.s., opinia biegłej sądowej z zakresu BHP k. 45-53 a.s.; zakres czynności i obowiązków brygadzysty – akta osobowe).

W okresie zatrudnienia w (...) K. J. przebywał na urloпах bezpłatnych w okresach: od 17 sierpnia 1981 r. do 30 listopada 1981 r. (3 miesiące i 13 dni), od 5 grudnia 1983 r. do 16 grudnia 1983 r. (13 dni), od 3 września 1984 r. do 17 października 1984 r. (1 miesiąc i 14 dni), od 12 kwietnia 1985 r. do 17 maja 1985 r. (1 miesiąc i 5 dni), od 3 lipca 1985 r. do 17 lipca 1985 r. (14 dni), od 14 października 1985 r. do 28 października 1985 r. (14 dni), od 4 czerwca 1987 r. do 31 lipca 1987 r. (1 miesiąc i 27 dni), od 15 grudnia 1987 r. do 18 grudnia 1987 r. (3 dni), od 3 kwietnia 1988 r. do 31 maja 1988 r. (1 miesiąc i 28 dni), od 10 grudnia 1990 r. do 31 stycznia 1991 r. (1 miesiąc i 21 dni) oraz od 2 marca 1991 r. do 31 grudnia 1993 r. (2 lata, 9 miesięcy i 29 dni). Ponadto w okresie od 2 sierpnia 1977 r. do 28 sierpnia 1977 r. odwołujący był delegowany w podróż służbową do A. w charakterze montażysty w związku z budową pawilonu polskiego na targach międzynarodowych (zaświadczenia (...) z 15.03.2011 r., świadectwo pracy z 31.12.1993 r., karty urlopowe, delegacja służbowa nr (...) z 01.08.1977 r. – akta osobowe).

Od 1 lipca 2017 r. K. J. posiada prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 25 ustawy emerytalnej. Prawo do ww. świadczenia zostało mu przyznane decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 20 lipca 2017 r. znak: (...) (decyzja ZUS z 20.07.2017 r. k. 21 a.r.).

W dniu 8 marca 2017 r. odwołujący złożył w ZUS (...) Oddziale w W. wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego poprzez uwzględnienie rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Po rozpoznaniu powyższego wniosku ZUS II Oddział w W. decyzją z dnia 8 września 2017 r.

znak: (...). odmówił odwołującemu prawa do przeliczenia emerytury wskazując, że na dzień 31 grudnia 2008 r. nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach (wniosek z 08.03.2017 r. z załącznikami k. 37-47 a.r., decyzja ZUS z 08.09.2017 r. k. 49 a.r.).

Pismem z dnia 10 października 2018 r. odwołujący ponownie zwrócił się do II Oddziału ZUS w W. z wnioskiem o naliczenie mu rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu wniosku odwołujący wskazał, że nie posiada świadectwa pracy w szczególnych warunkach a firma nie istnieje (pismo odwołującego z 10.10.2017 r. k. 57 a.r.). W odpowiedzi na powyższe organ rentowy pismem z dnia 2 listopada 2017 r. poinformował odwołującego o treści art. § 2 ust. 2 rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 r. wskazując, że jego żądanie nie może być uwzględnione z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach (pismo ZUS z 02.11.2017 r. k. 59 a.r.).

Kolejny wniosek w przedmiocie ponownego obliczenia emerytury z uwzględnieniem rekompensaty odwołujący złożył w ZUS w dniu 25 stycznia 2018 r., dołączając pisemne oświadczenia świadków (wniosek z 25.01.2018 r. z załącznikami k. 61-71 a.r.). Po rozpoznaniu wniosku ZUS(...) Oddział w W. wydał w dniu 7 lutego 2018 r. skarżoną decyzję znak: (...) na mocy której ponownie odmówił odwołującemu prawa do przeliczenia emerytury z powodu nieudowodnienia co najmniej 15-lat pracy w szczególnych warunkach (skarżona decyzja ZUS z 07.02.2018 r. k. 73 a.r.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych w sprawie dowodów z dokumentów, zeznań świadków i odwołującego oraz w oparciu o opinię biegłej sądowej z zakresu (...). Poszczególne dowody nie były kwestionowane przez strony postępowania, nie budziły zastrzeżeń co do ich wiarygodności. Dowody zawierały spójne informacje na temat okoliczności faktycznych istotnych dla sprawy. Tak zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za wystarczający do wydania rozstrzygnięcia w sprawie, zaś strony postępowania nie wniosły o jego uzupełnienie.

Sąd oparł się na dowodach z dokumentów załączonych do akt rentowych (a.r.) w zakresie postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez ZUS w zakresie wniosków odwołującego o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Dokumentacja osobowa odwołującego – uzyskana w toku procesu z Archiwum Spółdzielczego Krajowej Rady Spółdzielczej – zawierała natomiast istotne informacje o zatrudnieniu odwołującego (...) na przełomie lat 1968 i 1993, w tym informacje zawieranych z ww. zakładem pracy umowach o pracę, zakresie obowiązków związanych z funkcją brygadzysty oraz o okresach pobytu odwołującego na urlopie bezpłatnym. Sąd uznał te i inne dowody z dokumentów, wymienione wyżej co do kart akt oraz wskazane w aktach osobowych odwołującego (nieoznaczone), jako w pełni wiarygodne.

Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków W. K. oraz S. K. w zakresie, w jakim wskazali, że odwołujący wykonywał pracę wykonawcy izolacji przemysłowych i antykorozyjnych oraz brygadzysty w spornym okresie zatrudnienia. Świadkowie współpracowali z odwołującym w tym samym zakładzie pracy i byli w stanie dokładnie wskazać, czym się zajmował, oraz jakie były warunki i czas jego pracy, a treść złożonych przez nich zeznań była skorelowana z informacjami płynącymi z pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie. Sąd nie uwzględnił jedynie zeznań S. K. w zakresie, w jakim wskazał, że odwołujący „nie miał urlopu bezpłatnego”, gdyż było to oczywiście sprzeczne z informacjami wynikającymi z akt osobowych.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania odwołującego jako znajdujące pełne pokrycie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd oparł się na wnioskach opinii biegłej sądowej z zakresu BHP co do oceny charakteru pracy odwołującego. Biegła dokonała analizy zebranych w sprawie akt osobowych odwołującego oraz zeznań świadków i na tej podstawie zakwalifikowała wykonywaną przez odwołującego pracę w spornym okresie zatrudnienia jako wykonywaną w warunkach szkodliwych oraz odpowiadającą stosownej pozycji rozporządzenia MM z dnia 8 lutego 1983 r. Sąd

uwzględnił w szczególności wskazania biegłej co do charakteru i rodzaju pracy odwołującego w trakcie spornego okresu zatrudnienia. Opinia nie była przy tym kwestionowana.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie było zasadne.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył możliwości przyznania odwołującemu K. J. prawa do przyznania rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Warunki przyznania tej rekompensaty zostały określone w oraz ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1924 ze zm. – dalej jako u.e.p.) oraz ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 – dalej jako ustawa emerytalna). I tak, zgodnie z art. 2 ust. 5 u.e.p. rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeą prawa do emerytury pomostowej. Warunki nabycia prawa do rekompensaty określa art. 21 ust. 1 i 2 u.e.p., w myśl którego rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są więc:

- 1) utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę we wcześniejszym wieku emerytalnym w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008 r. – w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r. - podstawy prawnej przewidującej takie uprawnienie;
- 2) niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej na zasadach wynikających z przepisów o emeryturach pomostowych;
- 3) legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS;
- 4) nieuzyskanie przez ubezpieczonego prawa do emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS;

Odesłanie ustawowe zawarte w art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych wymaga przedstawienia przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych regulujących kwestię okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Jako przykłady takiej pracy można wymienić: pracę w narażeniu na hałas przekraczający dozwolone normy, w zapyleniu, w oparach chemicznych, w wysokich temperaturach lub zmiennych warunkach atmosferycznych.

Jak wynika z dokonanych w sprawie ustaleń, odwołujący się K. J. od 1 lipca 2017 r. pobiera emeryturę, do której prawo zostało mu przyznane na mocy decyzji ZUS z dnia 20 lipca 2017 r. W kolejnym okresie odwołujący kilkakrotnie, lecz bezskutecznie, ubiegał się o prawo do rekompensaty w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy odmawiał przyznania odwołującemu prawa do rekompensaty z uwagi na niewykazanie posiadania

co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, wskazując przy tym, że odwołujący nie przedstawił stosownych świadectw wykonywania pracy ani innego rodzaju dokumentów potwierdzających staż pracy we wskazanym wyżej charakterze. Takie też stanowisko organ rentowy przyjął w decyzji z dnia 7 lutego 2018 r., która została przez odwołującego zaskarżona. Ostatecznie spór w sprawie skupił się na badaniu przez Sąd, czy praca wykonywana przez odwołującego w okresie zatrudnienia w Specjalistycznej Budowlanej Spółdzielni Pracy (...) w W. na przełomie lat 1968-1993 może zostać zakwalifikowana jako praca w warunkach szczególnych.

Ponieważ art. 21 ust. 1 i 2 u.e.p. odnosi się do pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, konieczne jest wskazanie, że na gruncie tej ustawy tego rodzaju praca jest definiowana inaczej, niż na tle ustawy o emeryturach pomostowych. W szczególności wykaz prac zaliczanych do prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze zamieszczony został w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm. – dalej jako „rozporządzenie RM z 7 lutego 1983 r.”). Wyjątkowy charakter prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, możliwość zakwalifikowania pracy na danym stanowisku jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach u pracodawcy, którego podstawowa działalność nie należy do branży, do której przyporządkowane jest dane stanowisko pracy, jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy wykonywanie tej pracy oznacza narażenie na tożsame szkodliwe czynniki właściwe branży przypisanej do stanowiska wymienionego w wykazie A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2017., II UK 672/15). Co więcej okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczenia są tylko te lata, gdy ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 ww. rozporządzenia) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2013 r., I UK 184/13).

Okresy pracy określone w ust. 1 § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy, przy czym nieprzedstawienie tego dokumentu nie oznacza braku możliwości wykazania faktu wykonywania pracy w warunkach szczególnych przy użyciu innych środków dowodowych. W orzecznictwie wielokrotnie wyrażano ugruntowany już pogląd, zgodnie z którym ze względu na powyższe okoliczność wykonywania pracy w szczególnych warunkach może być dowiedziona wszelkimi środkami dowodowymi, przy czym sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organem rentowym. W postępowaniu przed sądem odwoławczym dopuszczalne jest więc dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w sytuacji, gdy wnioskodawca nie jest w stanie wykazać tej okoliczności jedynie w oparciu o dokumenty (zob. uchwały Sądu Najwyższego

z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84; z dnia 21 września 1984 r., III UZP 48/84;

a także wyroki: Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1999 r., II UKN 619; Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 grudnia 2004 r. III AUa 2474/03; Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 4 października 2013 r., IV U 1284/13).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy zważył, że o ile w sytuacji niniejszej sprawy odwołujący nie przedstawił świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, o tyle okoliczności ta – na tle cytowanego wyżej orzecznictwa – nie stała na przeszkodzie poczynieniu ustaleń co do tego jakiego rodzaju pracy odwołujący wykonywał w spornym okresie zatrudnienia. Na tą okoliczność Sąd przeprowadził dowody z zeznań świadków i odwołującego, jak również uzyskanych w toku postępowania dokumentów w aktach osobowych z okresu pracy odwołującego w (...), opierając się ponadto na opinii biegłej sądowej z zakresu BHP. W wyniku tak przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd stwierdził, że skarżona decyzja podlega zmianie z uwagi na wykazanie przez odwołującego stosownego okresu pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 21 ust. 1 i 2 u.e.p. Z dokonanych przez Sąd ustaleń wynika, że K. J.

był zatrudniony w (...), gdzie w okresach od 4 listopada 1968 r. do 13 grudnia 1971 r. oraz od 16 maja 1972 r. do 31 grudnia 1993 r. pracował jako wykonawca izolacji przemysłowych i antykorozyjnych. Przesłuchani w sprawie świadkowie potwierdzili, że odwołujący wykonywał prace związane z tworzeniem izolacji elementów budowlanych jako zabezpieczenia antykorozyjnego przy pomocy specjalnych farb, mat szklanych oraz żywic epoksydowych i poliestrowych. Ponadto od 16 maja 1972 r. do końca zatrudnienia odwołujący pracował jako brygadzysta, przy czym wymaga podkreślenia, że – jak wynika z dokonanych w sprawie ustaleń – była to bardziej funkcja niż stanowisko, gdyż odwołujący w dalszym ciągu wykonywał tożsame prace izolacyjne jako dotychczas. Powierzone odwołującemu obowiązki brygadzysty dotyczyły przede wszystkim organizacji pracy i sprawowania nadzoru nad wykonywaniem prac przez podległych mu pracowników, a także innego rodzaju prace dodatkowe związane m. in. z zakupem potrzebnego sprzętu i narzędzi, niemniej jednak głównym rodzajem pracy odwołującego pozostawało realizowanie prac izolacyjnych, co znajduje potwierdzenie

w zeznaniach świadków i samego odwołującego. Funkcja brygadzysty była zatem realizowana niejako w trakcie wykonywania podstawowych obowiązków związanych z montażem i tworzeniem izolacji antykorozyjnej.

W ocenie Sądu praca odwołującego mogła zostać rodzajowo przypisana do rodzaju prac wskazanych w poz. 38 dział IV (W chemii) wykazu A stanowiącego załącznik

do rozporządzenia RM z 7 lutego 1983 r. – prace antykorozyjne i termoizolacyjne urządzeń i instalacji technologicznych. Powyższe wnioski potwierdziła również biegła sądowa z zakresu BHP, która w opinii sporządzonej na rzecz niniejszej sprawy przeprowadziła analizę cech pracy wykonywanej przez odwołującego ostatecznie stwierdzając, że rodzajowo odpowiada ww. pozycji, a ponadto omówiła przy tym specyfikę szkodliwych warunków, z jaką tego rodzaju praca jest związana. Świadczenie potwierdzili przy tym, że odwołujący wykonywał powyższe obowiązki stale i w pełnym wymiarze czasu oraz nie realizował żadnych innych prac.

W konsekwencji powyższego zdaniem Sądu zaliczeniu na poczet stażu pracy

w warunkach szczególnych podlegały okresy zatrudnienia odwołującego w (...) od 4 listopada 1968 r. do 13 grudnia 1971 r. oraz od 16 maja 1972 r.

do 31 grudnia 1993 r. Sąd miał przy tym jednocześnie na względzie widniejące w aktach osobowych informacje dotyczące okresów, w których odwołujący przebywał na urloпах bezpłatnych, w łącznym wymiarze 4 lat i 17 dni. Okresy te, jako okresy w których odwołujący nie wykonywał pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, podlegały wyłączeniu ze stażu pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zdaniem Sądu z ww. stażu pracy należało wyłączyć okres delegacji służbowej w Algierii (20 dni w sierpniu 1977 roku), gdyż z dokumentów załączonych do akt osobowych wynika, że odwołujący został tam wysłany w charakterze montera, sama zaś podróż była związana ze stworzeniem stoiska polskiego na targach międzynarodowych. Oprócz powyższej adnotacji Sąd nie dysponował natomiast informacją odnośnie tego czym odwołujący miałby się zajmować w trakcie podróży służbowej, w szczególności, aby wykonywał w tym czasie te same obowiązki, co w podczas zatrudnienia w (...). Ostatecznie zatem Sąd Okręgowy stwierdził, że K. J. legitymuje się stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 20 lat, 7 miesięcy i 17 dni, a w efekcie spełnia określony w art. 21 ust. 1 u.e.p. warunek konieczny do uzyskania prawa do rekompensaty.

W tych okolicznościach – wobec bezsporności co do spełnienia przez odwołującego pozostałych przesłanek koniecznych do uzyskania prawa do roszczonego praw – Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołującemu przysługuje prawo do rekompensaty w myśl art. 21 ust. 1 u.e.p. Odwołanie było należało zatem uznać za zasadne.

Powyższa konstatacja prowadziła do zmiany zaskarżonej decyzji organu rentowego, o czym orzeczono zgodnie z sentencją wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem (...)